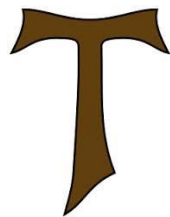

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 27

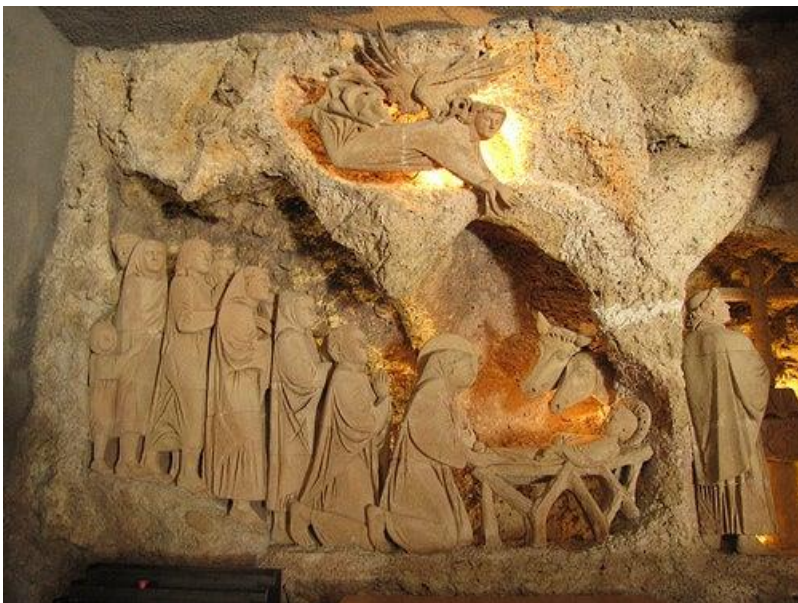
desembre 2022

núm. 261

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

NADAL A GRECCIO

DE L'EXTRAORDINARI A L'ORDINARI

El Papa Francesc ha dit que el temps d'advent és un temps de l'esperança incessant. Ara l'esperança vol dir esperar. Ja sabem que l'esperança o esperar és un temps associat amb el temps d'advent. Dit això, tenim un bon guia en el nostre seràfic pare sant Francesc d'Assís de com esperar o per què esperar.

Ell va tenir la seva primera trobada i experiència de Déu a Espoleto. Tots nosaltres coneixem la seva visió quan Déu li pregunta, “Què és millor? ¿Servir l'amo o el servent?” i Francesc li va preguntar, “Senyor, què vols que jo faci?” I la resposta va ser tornar a Assís. Doncs, obeint al Senyor, Francesc hi va tornar. Ell realment tenia una necessitat de fer alguna cosa diferent, per mostrar la gent del seu poble per què va tornar sense haver anat a la guerra. Si no, la gent es burlaria d'ell. La gent el veurà, com a fracàs. Però el Senyor el fa esperar.

Fins a la seva experiència de sant Damià, el Senyor no parla amb ell. A Sant

Damià, Jesús del crucifix li diu que restauri la seva Església. Sant Francesc hauria semblat un home boig als qui el veien intentant restaurar una església mig enrunada. Francesc encara no havia pres un vestit o un hàbit religiós per mostrar-se distint dels altres o de la seva vida anterior. La seva trobada amb Jesús passa al següent pas quan ell va veure un leprós pel camí. Allò li va costar més. Però aquest esdeveniment marca una transformació molt important. Fins ara sant Francesc estava experimentant Déu en esdeveniments extraordinaris. No és cada dia que el Senyor parla amb nosaltres a través d'una visió o que Jesús en el crucifix ens digui què hem de fer o tenir el coratge o l'ocasió

d'apropar-nos a un leprós. Però el que m'admira és que sant Francesc va saber esperar.

I aquesta esperança el va ajudar a trobar Jesús més freqüentment en la seva vida. Quan els germans volien seguir-lo, ell va dir, “El Senyor em va donar germans”. Ho va veure com a obra del Senyor. Va cantar “Lloat sigueu Senyor, pel germà Sol, per la germana Lluna, pel germà vent, per la germana aigua, pel germà foc, etc”.

També en la història del Nadal veiem una sèrie d'experiències extraordinàries: una estrella, un àngel, uns reis mags d'orient, etc. Les experiències extraordinàries ens porten a Jesús. Però també hem de reconèixer Jesús en les experiències ordinàries. Cada dia no passen coses extraordinàries, però, si ens hi fixem, cada dia passem per les situacions on podem trobar Déu. El Papa Francesc

ha dit que l'advent és un temps de la proximitat de Déu i també un temps de la nostra vigilància. Podem perdre Jesús si no estem vigilants. És el que va passar amb la gent de l'hostal. No feien cas a res, ni a la estrella, ni a l'àngel ni a res. Estaven ocupats en la seva celebració. Així quan Maria hi va anar portant Jesús al ventre, no el van notar. Prtant, és important de moure'ns des de les experiències extraordinàries a experiències ordinàries del Senyor.

La celebració del Nadal ens porta un esdeveniment extraordinari de la trobada amb Jesús. Tanmateix, el Nadal ens ensenya a buscar Jesús en llocs ordinaris i quotidians. Els reis mags buscaven Jesús en el palau del rei Herodes, i Josep i Maria buscaven un lloc en un hostal. Tanmateix Jesús es va revelar en un pessebre que és un lloc brut, humil i ordinari. La vocació de sant Francesc era humilitat i pobresa. Probablement per això va trobar Jesús en una església mig enrunada i en els leprosos als afores del poble que no només eren llocs ordinaris sinó també llocs abandonats.

L'any que ve celebrem el vuit-cents anys del primer pessebre de Greccio. També els vuit-cents anys de la Regla de 1223. Aquesta no és una coincidència. El missatge de Nadal ha de ser la regla de la nostra vida. El missatge de Nadal és trobar Jesús en els més propers. Si ho fem, l'alegria del Nadal sempre perdurará en nosaltres i entre nosaltres.

Bon Nadal a tots vosaltres!

Fra Arun de Madurai, ofmcap

Formación: Acompañar para vivir

La figura del acompañante espiritual

I. Historia de la dirección espiritual

1.2.- Antiguo Testamento

El Dios de Israel es un Dios que sabe acompañar. Ésa es la primera escuela donde podemos aprender este difícil arte. Lo vemos en su relación con Abraham, con Moisés, con David, con Jeremías. Son muchos los textos que podemos citar en los que se presenta a Dios metido en la historia, acompañando el camino del hombre y del pueblo. 2. Samuel 7, 8-9 : "Yo te saqué de los apriscos, de andar tras ovejas, para ser jefe 4 de mi pueblo, Israel. Yo he estado contigo en todas tus empresas....." Jeremías 1, 7 - 19: "No digas que eres un muchacho, donde yo te envíe, irás; lo que yo te mande, lo dirás. No les tengas miedo, que yo estoy contigo para librarte..."

1.2.- Nuevo Testamento

En el Nuevo Testamento Jesús es el Maestro. El Hijo de Dios se presenta como un hombre acompañado y acompañante. Es un hombre acompañado por el Padre: todo lo que hace, todo lo que dice es bajo la mirada del Padre que lo apoya con su amor eterno. Es el acompañante del grupo que llaman "los discípulos" en su lento proceso de conversión, para cambiar de estilo de vida, manera de pensar y sentir. La palabra de Dios es, en muchas ocasiones, una invitación del Padre a sus hijos débiles, ignorantes y pecadores, para que recompongan su existencia y den una respuesta nueva; el mismo Pablo es enviado a Ananías para que este le inicie en el camino del evangelio (He 9,6-19). Los escritos paulinos refieren constantemente cómo el Espíritu Santo que habita en cada creyente (I Cor 3,16) guía su caminar (Rom 8,14); el seguidor de Jesús tiene que examinarse desde el interior y comprobar en qué medida aparecen en su vida los «frutos del Espíritu» (Gál 5,22). Los evangelizadores de las comunidades del Nuevo Testamento se preocupan de aquellos que evangelizan como una madre se preocupa por sus hijos (He 20,30; 1 Tes 2,7.11-12).

1.3.- La tradición de la Iglesia

A partir de las enseñanzas de los apóstoles y de la vida de las primeras comunidades surgen creyentes con fuerte interés por profundizar la vida cristiana junto a maestros experimentados en la vida interior y en los caminos del Espíritu. En el cristianismo de Oriente esta relación de maestro discípulo se estructura alrededor del desierto como lugar geográfico y espiritual, y los núcleos del aprendizaje cristiano son la penitencia, el combate contra el mal, la docilidad al espíritu y la búsqueda incesante de la paz interior; la meta es el hombre espiritual. En Occidente también se vive esta

experiencia, matizada por dos elementos importantes: el carácter apostólico de la vida cristiana y la respuesta a los retos que la evolución socio-histórica va presentando. Innumerables figuras de santos fundadores se podrían aducir como iniciadores de una determinada espiritualidad de vida religiosa, presbiteral y laical, que ha permanecido vigente en las comunidades e instituciones por ellos fundadas. Así, esta práctica pasa a la Iglesia y la asume como una manera de evangelizar al hombre y hacer que éste se haga gozo y esperanza para otros, se haga gozo para Dios. El santo pueblo de Dios tiene derecho a tener acompañantes para seguir los caminos del Evangelio. Desgraciadamente en los últimos 30 o 40 años se produjo una cierta crisis en la práctica de la dirección espiritual. Pero actualmente está siendo superada con creces. Son muchos los interesados en aprender a acompañar como también los que buscan ser acompañados. Son muchas las experiencias vitales que tienen algunos elementos propios del acompañamiento: el ser papá y mamá, el ser maestro de novicios o formador, el trabajar en terapia o como profesor. Todos son servicios, ministerios, para crear belleza, vida libre, desarrollo y verdad.

1.4. El Magisterio.

Dios mismo está presente y actuante en el interior de cada creyente, y cada cristiano busca decidir su vida según la voluntad de Dios, dentro de la Iglesia y al servicio de la única misión (LG 12, 31, 41; GS 14). Pablo VI en la *Evangelii nuntiandi* se refiere a los «sacerdotes que, a través del sacramento de la penitencia o a través del diálogo pastoral, se muestran dispuestos a guiar a las personas por los caminos del evangelio, a confirmarlas en sus esfuerzos, a levantarlas si están caídas y a atenderlas siempre con discernimiento y disponibilidad» (EN 46). La catequesis está al servicio del progreso de la vida de fe. Afirmo el Directorio general de pastoral catequética (DCG), de 1971: «La fe, que es única, se encuentra con mayor o menor intensidad en los fieles, según la gracia dada a cada uno por el Espíritu Santo e impetrada constantemente en la oración (cf Mc 9,23), y según la respuesta que cada uno otorga a esta gracia. Además, la vida de fe se encarna en diversas situaciones a medida que se desarrolla la existencia del hombre, mientras este llega a la madurez y acepta las responsabilidades de su vida. Por tanto, la vida de fe admite varios grados, ya sea en la aceptación global de toda la palabra de Dios, ya sea en su explicitación y aplicación a las diversas tareas de la vida humana, según la madurez y las diferencias de cada hombre. Tal aceptación, explicación y aplicación a la vida del hombre son distintas según se trate de párvulos, de niños, de adolescentes, de jóvenes o de adultos.

«La catequesis es como el noviciado de los cristianos, el período de maduración de la conversión. La etapa en la que los convertidos se inician en todos los aspectos de la comunidad, para poder integrarse en ella como sujetos activos de la misma» (Proyecto

Marco, 75). «Al animar al compromiso por el reino de Dios, ha de presentar todas las vocaciones desde donde se puede servir a este reino – laical, laical consagrada, ministerio sacerdotal, vida religiosa y monacal– y ayudar en el discernimiento vocacional» (cf OPJ 32; ChL 58). Todos los aspectos que aquí hemos seleccionado piden una evangelización de la juventud, articulada en la relación catequista-catequizando y en el equilibrio entre vida-reflexión, acción y celebración. Las cuestiones de fondo del itinerario de fe, la inserción en la comunidad cristiana y el discernimiento vocacional no serán posibles sin el acompañamiento personal, como el elemento que más puede potenciar la catequesis con jóvenes y dar unidad a los elementos constitutivos del proceso de maduración de la fe.

(Extracto de : ***Acompañar para vivir. La figura del acompañamiento espiritual.*** La Formación franciscana seglar Hoy. Curso nacional de la OFS por **Fr. Buiza**)

Fº Javier Conejo Salvador OFS

A 800 AÑOS DE GRECCIO

El hermano Francisco volvía de Roma hacia Fontecolombo. Con la ayuda del Cardenal Hugolino, que revisó cuidadosamente el texto, presentó su Regla a la Santa Sede. Y el Papa Honorio III dio la aprobación con bula del 29 de noviembre de 1223.

Con Fray Ángel Tancredi y Fray León, el hermano Francisco volvía de Roma en las primeras fechas de diciembre. Estaba muy enfermo, las fiebres cuartanas acentuaban su debilidad, y la infección de los ojos le molestaba. Apenas había mejorado el temporal que aquellos días azotaba el Lazio, pero Francisco tenía prisa por encontrarse con los hermanos y celebrar su gozo. Traía aprobada ¡la Regla de los Hermanos Menores!

Desde Fontecolombo, Francisco hizo llamar al Caballero Juan Velita, Señor de Greccio. Le confió su alegría y su descanso. Era como si comenzase para él una etapa nueva, algo así como un gran retiro para abrazar el Amado de su alma. Y quería comenzar esa etapa con una Navidad hermosa. “Desearía celebrar contigo la próxima fiesta del Salvador, dijo Francisco a Juan Velita, y conmemorar su nacimiento en Belén de manera que se me presenten a lo vivo los dolores y molestias que desde la infancia sufrió para salvarnos. [...] Querría que en aquel lugar de la montaña acomodaras un pesebre de veras, con heno, y trajeras un asno y un buey como aquellos que acompañaron al Niño Jesús”¹. El Caballero Juan, a pesar de su elevado linaje era una persona afable. Para él un deseo de Francisco era una orden, y cabalgó hacia Greccio para disponer los preparativos. Faltaban dos semanas.

Llegó el día. Acudieron a Greccio muchos frailes que, de paso, invitaban a los hombres, mujeres y niños de la comarca. La comitiva subía serpeando por la montaña como un río de luz. Francisco llegó el mismo día 24 de diciembre.

Todo estaba preparado en la gruta, la mula, el buey, el pesebre colmado de heno y aquellas gentes sencillas, expectantes como los pastores de Belén. Fray León comenzó la Misa. Francisco en pie revestido de dalmática, cantó el evangelio con voz potente, dulce, clara y bien timbrada: “*Os anuncio una gran alegría. Hoy os ha nacido el Salvador...*” (Lc 2,10). Sus ojos se empañan, se llenan de lágrimas, el corazón rebosa

ternura. “Predica al pueblo sobre el nacimiento del Rey pobre”. Mirad la humildad de Dios. Greccio se transforma en una nueva Belén.

¹ ENGLEBERT, Omer. *Vida de San Francisco de Asís*. Cefepal, Chile 1973, p. 355s.

Fue una experiencia mística, un nuevo nacimiento. Francisco contemplaba el misterio de la Navidad en toda su profundidad. Se hacía niño con el Niño. Transido de ternura transmitía su vibración a los fieles, y el Niño sepultado en el olvido, en muchos corazones, se reanimaba.

Los rudos montañeses le escuchaban, como los pastores de Belén a los ángeles. El Señor de Greccio vio con sus ojos cómo un niño bellísimo se despertaba en brazos de Francisco y le sonreía. Despertaba la fe dormida, la esperanza olvidada, la caridad perdida.

¡Id, hermanos de la ofs y haced lo mismo! Despertad la fe dormida en los corazones de los que el Señor os ha confiado. Las hermanas “claras” apoyamos vuestro hacer.

“Esta visión prodigiosa simbolizaba la obra maravillosa realizada en la tierra por Aquel que despertó la fe dormida en el corazón de los hombres, la fe en Jesucristo nuestro Señor que vive y reina con el Padre en unidad del Espíritu Santo por los siglos de los siglos. Amén. ¡Aleluya, aleluya!².

Sor María Victoria Triviño, osc

² Cf. CELANO, Vida 1, n. 86-87; L.M X,7. ² ENGLEBERT, Omer. *Vida de San Francisco de Asís*. Cefepal, Chile 1973, p. 355s.

COM AGRAIR UNA VISA D'AMOR CONSTANT?

Això és el que voldria oferir-li a Déu i als meus germans, tots.

Ahir va ser el dia que es va celebrar la Solemnitat de Crist Rei.

La Providència ha volgut que Mn. Ferran, Román i jo responguem a la crida del Senyor responent amb el nostre compromís Solemne de viure l'Evangeli de Crist amb l'exemple de Sant Francesc i Santa Clara.

Quin regal !!!

p

Déu sempre ens sorprèn amb la seva generositat.

Va ser un dia d'Esperit jove perquè vam començar el dia resant el rosari, confessió i seguidament adoració.

Els joves "Les tres de gràcia" de Barcelona ens van obsequiar amb una vivència del seu viatge a la meravellosa Irlanda en la qual vam sentir que Crist és viu en tots i que quan preguem tots es manifesta més.

Seguidament vam escoltar amb molta atenció l'homilia sublim de fra Cinto sobre "l'art d'estimar" tot honorant, lloant Crist Rei, un regal immens. Volem tornar a escoltar l'homilia.

Tota Eucaristia a Arenys és acompanyada per la imatge del Crist Majestat. La mateixa Majestat que Mn. Tor durant anys va entregar als malalts de l'Hospital Santa Caterina de Salt.

Després de l'Eucaristia, les fotos, abraçades que duren van anar al cor a compartir les pregàries en honor de Santa Isabel d'Hongria.

Quin goig veure que tot és gràcies a tots els germans, que ja els dies

previs van treballar de valent organitzant, cuinant i comprant...

Vàrem dinar molt contents compartint vida i menjar.

Vàrem viure un dia de cel a la terra.

Tothom alhora pensant, treballant i servint.

El Convent d'Arenys té molta vida perquè hi ha educació, cultura, molta pregària, molta formació, confessions, adoració i Eucaristia.

Per on mires hi ha algú servint i pensant en els altres.

Sents un amor incondicional al qual de forma natural vols correspondre.

Déu meu, t' estimo amb tot el cor, amb tota l' ànima i tot el pensament !!!

"Quin goig quina joia quan els germans s'estimen."

Encara hi ha gent que pregunta:

"Què és ser terciari? "

"Què aneu a fer a Arenys?"

A Arenys anem a viure l'Evangeli.

Tal com diu el PAPA FRANCESC:

«Els pobres, els captaïres, són els protagonistes de la Història, preparen la revolució de la bondat.»

Francesc Moreno,ofs

EL BELÉN FRANCISCANO

La creatividad humana siempre ha ideado formas de representar los hechos de la vida y particularmente los hechos y episodios bíblicos. Basta pensar en todas las obras artísticas religiosas: pintura, escultura, teatro, música y en tantas otras artes plásticas.

Entre estas destacan las referentes a la Natividad del Señor. Es fácil encontrar una “natividad” en cualquier retablo o museo. Desde el siglo X, eran muy habituales los “autos religiosos”, pequeñas representaciones teatrales de los episodios de la Biblia y particularmente de la vida de Jesús.

El nacimiento del “belén”, tal y como hoy lo conocemos, se atribuye a San Francisco de Asís que quiso celebrar en Greccio (Italia) en 1223, una Navidad especial con la participación de todo el pueblo. Con la amistad de Juan, noble honorable del pueblo, y con la autorización del Papa, en una cueva, montó un pesebre viviente, ante el que se celebró con gran regocijo la Natividad del Señor.

La idea de Francisco no era sólo representar lo históricamente sucedido, sino, a través de la representación, suscitar la celebración y la conversión. El belén de Greccio fue una catequesis viva para reconocer al Niño Dios en el corazón de los que lo tenían olvidado. Y “todos retornaron a su casa colmados de alegría”, dice Celano.

Esta celebración del belén de Greccio se convirtió en costumbre y tradición navideña. Primero en la comarca,

después por toda Italia y especialmente en el sur. Y en el siglo XVIII, Carlos III de España, que había sido rey de Nápoles y Sicilia, importó la tradición del belén, instalando en el Palacio Real, el llamado “Belén del Príncipe”, que aún se conserva. Y esta costumbre se extendió a Iglesias y centros públicos, después a las casas de los pudientes y posteriormente a todas las casas y poblaciones. Y la influencia española llevó esta tradición a América latina, con gran arraigo del belén navideño.

Esta iniciación franciscana del belén ha sido asumida en la Familia Franciscana como algo muy propio. Su resultado es la proliferación de maestros

pesebristas franciscanos, grandes y bonitas colecciones de pesebres en casas franciscanas. Y de todo esto, ¿Qué nos queda?

Vivimos en una sociedad cada vez más “laica”, atea, indiferente o contraria al fenómeno religioso; lo cual lleva a ocultar, paulatinamente, cualquier signo de religiosidad y sustituirlos por signos arreligiosos: árbol de navidad, el papá Noel, etc. Si se pierde la tradición pesebrista, en conventos y casas, perdemos el poder catequético familiar y eclesial del pesebre, Estamos llamados a despertar de nuestro letargo religioso y poner en marcha recursos de activación de la fe. La Navidad, ya cercana, es la ocasión propicia para ello. Hermanos, revitalicemos el belén franciscano.

Fr. Julián Pascual, ofmconv

NADAL

A l'establia és on, per Nadal, a Jesús nadó recordem, des de llavors, entre totes les persones d'arreu del món sempre el trobarem.

“Diu Isaïes al poble d'Israel, de Mare Verge vindrà l'Emmanuel, serà Déu en nosaltres, al món baixarà, prendrà carn humana, car l'home vol salvar ...”.

Isaïes és un dels darrers profetes d'abans de la vinguda de Jesús, i, evidentment, els seus mots es varen acomplir fil per banda.

Molts es pregunten: “Per què de Mare verge”? Sota la llum de la fe, tenim molt clar que Jesús és el Fill de Déu, és Déu, i al venir a la terra, al prendre carn humana, va voler néixer com els humans, d'una noia. Al venir directament de Déu per formar-se físicament en les entranyes d'una dona, no tenia, no calia passar per la mediació d'un home. Així, Jesús és Fill de Déu i de Maria.

El Senyor vingué al món per salvar-nos, per redimir-nos a totss de totes les caigudes, de totes les mancances d'amor de tots els homes i les dones de tots els temps, i essent Déu, ho va voler fer des de la seva humanitat, entregant la seva vida humana perquè tots pugéssim tenir vida per sempre. Ell ja va complir i segueix complint sempre en l'Eucaristia la seva promesa amorosa. Ara ens toca a nosaltres, els homes i dones de tots els temps, fent ús de la nostra llibertat, triar si volem o no ser salvats.

Jesús vingué al món enmig de la foscor de la nit, en donen testimoni els pastors que, a les fosques, tot pasturant aquells xais, fent les seves vides quotidianes, veieren una gran llum, sentiren una música celestial, i un esperit del Cel, un àngel, els comunicà la bona nova: “Glòria a Déu a dalt del Cel, i a la terra pau als homes de bona voluntat. Ens ha nascut un Salvador, és el Messies, Nostre Senyor”. Els dona l'adreça del Diví Nadó perquè anessin ben de pressa a donar-li la benvinguda, perquè anessin a adorar el Rei del món que acabava d'arribar.

Nostre Senyor no va pas néixer en un palau voltat de riqueses i comoditats físiques, sinó que va venir ben carregat de riqueses espirituals, de totes aquelles riqueses que aplega l'amor, nasqué en un estable on hi havia criatures que, a través del seu alè, li donaven escalf, i aquell lloc no estava pas al centre del poble, sinó als afores, lluny de sorolls, apartat de mirades indiscretes i ple de natura boscana que, des del primer moment de la seva vida terrena, li va oferir els seus perfums i companyia en senyal de benvinguda i d'agraïment. De mica en mica, tot el poble de Betlem es va anar assabentant de l'arribada del Messies al món i, qui més qui menys, va anar a l'estable a adorar-lo com a Déu, i a oferir-li els seus presents ...

Balbina Birba, ofs

INGRÉS DE CINC GERMANS

La fraternitat de l'OFS de la Mare d Déu de l'Ajuda està de festa. El dia 16 de novembre al vespre, durant l'eucaristia en celebració de Santa Isabel d'Hongria, patrona de l'Orde, van ingressar-hi els germans i germanes: Maria Josep Bartulí, Xavier Bartomeus, Lourdes Gelis, Felisa Guerra i Joan-Miquel Santandreu.

En el seu testament Sant Francesc ens digué que el Senyor li donà germans i la fraternitat, amb molta joia, es fa seva aquesta frase del nostre fundador. La fraternitat de la Mare de Déu de l'Ajuda havia estat molt nombrosa però la jubilació de molts dels seus germans, la necessitat de deixar un barri molts edificis del qual no tenen ascensor, la transformació del mateix barri, el traspàs de frares tan estimats com Fra Josep Herrera i altres circumstàncies l'havien deixat en uns pocs germans que amb totes les nostres febleses resistíem i teníem fe en el Senyor. Per tant, aquest ingrés ens revifa i ens fa molta il·lusió.

Són germans que aportaran molt, de llarga trajectòria franciscana, per exemple en els grups d'oració del Pare Pius i amb els que hem fet una formació llarga, de més de dos anys, en els escrits de Sant Francesc i Santa Clara i la Regla del nostre Orde secular. Les reunions en les que hem comentat escrits i regla han estat molt profitoses, no tan sols per als qui acaben d'ingressar sinó també per als germans ja professors. Si em permeteu una llicència, puc dir que l'esperit de Déu i el de Sant Francesc, Santa Clara i Santa Isabel hi eren ben presents, com en

l'episodi de les "Floretes" en què els frares parlen de les coses de Déu i de lluny es veu un resplendor a sobre d'ells.

Voldria donar les gràcies a aquests nous germans, al nostre assistent, Fra Josep Maria Segarra que estima l'Orde de tot cor i que sempre ens ha ajudat a trobar i acollir-hi candidats, i a tots els germans de la fraternitat.

L'Eucaristia fou presidida pel Provincial dels Caputxins, Fra Eduard Rei. A més de Fra Segarra, ens acompanyaren molts frares del primer Orde: Fra Valentí, Fra

Francis, Fra Oscar, Fra Josep, Fra Lluís, Fra Jesús, Fra Felip. També el ministre de l'OFS de Catalunya, Carles Llompart que acollí a l'Orde als nous germans i una nombrosa representació dels germans de l'Orde secular de Mallorca, amistats i familiars dels que ingressaven i molts membres de la comunitat cristiana de l'Ajuda. L'església s'omplí de gom a gom, fins i tot el cor i les galeries superiors. Gràcies a tots ells.

Foren molt emotius i plens de sentit l'Evangeli sobre la paràbola dels talents – segur que els que acaben d'ingressar els faran créixer!- la sol·licitud d'admissió dels candidats, l'acceptació del seu ingrés pel ministre de Catalunya, la vestició de l'hàbit i el cordó i el lliurament de la regla de l'Orde i del Nou Testament i la Tau, signes de l'OFS i del compromís de vida adquirit pels nous

germans. Molt especial resultà l'abraçada fraterna amb que els frares caputxins i els germans de l'Orde Franciscana Secular estrenyeren a cadascun dels ingressats.

Per acabar, donem gràcies al Senyor perquè continua fent-se present entre nosaltres!

Enric Emo, ofs

GRECCIO, AQUEST ANY MÉS QUE L'ANY VINENT

Ho sento, però si jo sóc pesat, la Montserrat encara ho és més. Estic ací perquè no calla. Malgrat tot, dolències, malestars, quiròfan i operacions, convallescències... Ni a Albacete estant, em puc deslliurar d'ella. I aquesta vegada sí, aquesta vegada m'ha suggerit el tema i m'ha agradat. Em va dir: Parla de Greccio! Ho faré. Parlaré de Greccio. I no parlaré de Greccio perquè s'acosta Nadal, no; ni moltíssim menys. Parlaré de Greccio perquè l'any que ve farà vuit-cents anys del primer Pessebre i això és un esdeveniment tan gran com tants d'altres n'estem celebrant. Cal ja inaugurar aquest any del VIIIè. Centenari. El primer Pessebre significa tota una manera de concebre la vinguda de Déu al món; una nova manera de percebre la presència de Déu entre els homes; una nova manera de ser-hi i estar-hi; una nova manera de aprehendre el pas de Déu per la vida humana, no com un pas, si no com una estada; una nova manera de ser com nosaltres essent un de nosaltres. Penso que fins que esdevé Greccio, el Nadal, la Nativitat de Nostre Senyor, era una altra cosa. Greccio apropa a la humanitat la mateixa humanitat de Déu. Fins aleshores, crec, que ningú no havia concebut mai el naixement com més o menys deuria haver estat.

Greccio suposa el desig d'experimentar materialment el com hauria estat la vinguda de Déu al món. I en la mesura del que és realitzable, Francesc ho fa palès dins les possibilitats que té a l'abast. Unes possibilitats que disten molt de les originàries, però que, al cap i a la fi, han esdevingut el sant i senya, arreu del món, de com hauria pogut ser allò que va passar a la cova de Betlem. Ja sabeu que sempre he dit que els pessebres que representem són més fruit de l'escenari que generà Francesc enmig del Apennins que no pas com era en el lloc d'origen, Betlem.

De Francesc hem dit que pretenia ser Evangeli vivent. Clar que ell no s'ho hauria dit mai de si mateix, però nosaltres li hem atribuït aital virtut. I el Primer Pessebre, vull posar-ho en majúscula com a nom propi, representa en Francesc una de les actituds de Jesús enfront de les realitats viscudes. Francesc vol materialitzar, en la manera que li és possible, el naixement del l'Infant fill de Josep i Maria. Vol restar a prop d'aquell fet que canvià gran part de la història de la humanitat. Fer-lo més tangible, plausible. "Ser-hi" al mig, molt més que "estar-hi" en mig. Fixeu-vos que aquest "ser-hi", molt més enllà del "estar-hi", és una actitud molt pròpia de Jesús al llarg de l'Evangeli. Jesús s'apropa als malalts, s'acosta a la gent, vol que els nens vinguin cap a Ell i que ningú s'ho impedeixi. Fixeu-vos, insisteixo, en que Jesús toca, imposa les mans, agafa els altres amb les seves mans. Això només és possible per la proximitat. Per palpar, per tocar, per sentir sensorialment la proximitat dels altres i que els altres sentin la teva, cal estar en la mateixa realitat i a prop del que es viu.

Jesús es deixa tocar i sap qui el toca i les intencions d'aquell qui el toca. Tot l'evangeli n'és farcit d'exemples.

Francesc és la filla de Jaire, és un nen qualsevol, Francesc és el fill de la viuda de Naïm, Francesc és l'hemorroïsa. Encara que, molt segurament, el mateix Francesc no ho sàpiga. Hi ha moltes figures al llarg de l'Evangelí que prenen aquesta manera de fer. Francesc és qualsevulla que vol acostar-se a Crist i fer-se'l seu. Perquè tothom té dret a fer-se seu el Crist, primera i principal, perquè el Crist és de tots, i amb el que és meu puc fer el que jo vull. No tinc dret a pensar que "només és meu", perquè tampoc és veritat, gens. Però que jo el puc feu meu i fer-ne d'ell una propietat pròpia, valgui la redundància, això sí que és legítim. Ara bé, sempre que corresponguem en un sentit d'aliança d'igual a igual. Francesc es va fer seu el Crist pobre i crucificat, al mateix temps que amb la mateixa radicalitat es deixava prendre per ell i ser del Crist amb totes les seves conseqüències. I quan dic que cal fer-se seu al Crist no estic dient fer-lo a la mesura que cadascú vol, ni moltíssim menys. No és el mateix "fer-me meu el Crist" que "fer-me el meu Crist".

Greccio és una forma de identificar-se amb l'Evangelí i de configurar-se a ell, d'entendre'l, de comprendre'l, de viure'l i de fer-ne pròpia vida i vida pròpia. No, no i no. Greccio no és Nadal, Greccio és una manera d'entendre i comprendre la vida. La nostra vida. La vida franciscana.

Fr. Joaquín Recasens Murillo, ofm, un aragonès que viu a la "Mancha".

DESDE MALLORCA

Paz y Bien Hermanos...

Desde Mallorca un saludo muy afectuoso en el día de hoy en que celebramos la fiesta del gran terciario mallorquín, beato Ramón Llull.

Después de un triduo de preparación, hoy en la basílica de San Francisco de Palma y junto a su sepulcro, hemos celebrado la solemne fiesta.

Ha presidido el Rvdm Vicario General de la Diócesis. Ha predicado el postulador de su Causa de Canonización y terciario franciscano Rvdo. Gabriel Ramis. Ha concelebrado el Provincial de la Tercera Orden Regular, el deán de la Catedral y varios canónigos, el rector del Centro de Estudios Teológicos de Mallorca, varios franciscanos y otros sacerdotes regulares y seculares. La Schola Cantorum del Seminario ha cantado. La Ofs muy bien representada. Al finalizar la Misa, todos los asistentes han pasado a venerar el sepulcro y relicario de nuestro Hermano Mayor.

Jordi Llabrés, ofs

Recés d'advent de l'OFS de Catalunya

Convivència Fraterna

Casal Sant Martí – Veciana
3 i 4 de desembre

Dissabte

10:00 Acollida

10:30 Greccio, Fr. Luis Esteban Larra

11:45 Reflexió personal

12:15 Posada en comú i compartir idees

12:45 Descans

13:00 Dinar

15:15 Plantar un arbre. Pregària

16:00 Vídeo-fòrum: "A Tiempo Completo", per Fr. Luis Esteban Larra

18:30 Descans

19:00 Eucaristia

20:00 Sopar

21:00 Catequesi cristiana i franciscana a través de la màgia

Diumenge

8:30 Esmorzar

9:30 Taller de Pregària

11:00 Visita cultural per Veciana i convivència fraterna

12:30 Eucaristia

13:00 Dinar

AGENDA

2 desembre, Beata Maria-Àngela Astorch, verge

Recés d'Advent, 19h. Pregària amb exposició del Santíssim amb música, cants i silencis.

19:30h Missa,

20:30h “ Jesucrist, el fill de Déu, és la nostra esperança”, a càrrec del Bisbe Xavier Vilanova, al Convent dels Caputxins d'Arenys de Mar, Carrer Santa Maria , nº7.

3 i 4 de desembre, Recés al Casal Sant Martí , programa adjunt.

4 desembre, 1r. diumenge

8 desembre, La Immaculada Concepció de Santa Maria, Verge, patrona i reina de l'Orde Franciscà.

13 desembre, Pregària Interfranciscana “Regla Butllada”capítol 4 preparat per Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció. A la Plaça Universitat nº2, Barcelona

15 desembre, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència “Léon Bloy”, per Armando Pego, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

18 desembre, 3r. diumenge.

24 desembre, Nit de Nadal, celebracions a totes les Fraternitats.

25 desembre, NADAL

26 desembre Sant Esteve.

31 desembre, Nit de cap d'any

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es